

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Veroniky Juříčkové, soudce zpravodaje Štěpána Výborného a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **K. Q.**, zastoupený Mgr. Janem Vlkem, advokátem, sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2023, č. j. PK-RR/1557/23, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2024, č. j. 55 A 31/2023-93,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2024, č. j. 55 A 31/2023-93, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2023, č. j. PK-RR/1557/23, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 32 684 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Vlka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Planá (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 29. 6. 2022, č. j. 4519/2022/PL/SU, k žádosti stavebníka Ctirada Hirše, IČO 18251552, Pístov 11, Chodová Planá, dodatečně povolil stavbu „Sklad zemědělské techniky a přípojka NN,

Pístov“ na pozemcích st. p. č. 42 (stavební pozemek podle geometrického plánu č. 121-294/2020) a p. č. 129/1, 108/4 a 438/1 v katastrálním území Pístov (dále též „stavba“).

[2] Rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil žalovaný shora označeným rozhodnutím, kterým zamítl odvolání žalobce.

[3] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2023 zamítl.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stavebník mohl upravit svůj stavební záměr z původního „zimoviště skotu a telat“ na „sklad zemědělské techniky“. Lze-li změnit stavbu před jejím dokončením a rovněž v případě již vydaného územního a stavebního povolení, tím spíše tak lze učinit před vydáním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

[5] Krajský soud neshledal důvodnými žalobcovy námitky vztažené k zimovišti skotu a telat. Za nedůvodné považoval i námitky o neúčelnosti stavby. Skutečnost, zda stavebník stavbu „potřebuje či nepotřebuje“, není dle krajského soudu skutečností, pro kterou by mohlo dojít k zamítnutí návrhu na dodatečné povolení stavby. Krajský soud dále uvedl, že žalobcových věcných práv se nedotýká splnění či nesplnění podmínek pro vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Totéž platí i o námitce nedostatečného požárně bezpečnostního řešení, protože žalobce netvrdil, že by se některý z jeho pozemků či staveb nacházel v požárně nebezpečném prostoru, či jak konkrétně by byl jinak přímo dotčen na svých věcných právech zvoleným požárně bezpečnostním řešením.

[6] Krajský soud uzavřel, že stavebník žalobou napadeným rozhodnutím nabyl pouze právo realizovat a při splnění zákonných podmínek užívat stavbu sklad zemědělské techniky. Stavebník nebude moci stavbu užívat jako zimoviště skotu a telat.

II. Podání účastníků řízení

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá, že krajský soud měl napadené správní rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, pro vady řízení a pro nesprávné posouzení právní otázky.

[8] Stěžovatel tvrdí, že změnou v označení stavby (sklad zemědělské techniky namísto zimoviště skotu a telat) stavebník obchází zákon. Krajský soud přehlédl účelovost tvrzení stavebníka o úmyslu dodatečně stavbu povolit jako sklad. K tomuto účelu stavebník stavbu nejen nepotřebuje, ale ani ji technicky využívat nelze. Stavbu bylo podle stěžovatele nezbytné posuzovat jako zimoviště.

[9] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil tvrzené vady řízení před správním orgánem. Správní orgány zcela přehlédly či nesprávně hodnotily důkazy prokazující, že stavba nemůže a nemá sloužit tvrzenému účelu skladování strojů bez pojezdu, že disponuje nedostatečnou požární bezpečností a že nebylo možné vyjmout pozemky pod stavbou ze zemědělského a půdního fondu. Tyto námitky krajský soud

pokračování

rovněž dostatečně nevypořádal. Stěžovatel v této souvislosti opakuje argumentaci ohledně účelu stavby.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel opakuje dříve uplatněné námitky. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), takže se kasační námitky musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Stěžovatel je povinen podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS). Úkolem Nejvyššího správního soudu není opětovné projednání žaloby, ale přezkoumání správnosti postupu a závěrů krajského soudu.

[14] Stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti (uvozené slovy: „důvody žaloby“) okopíroval žalobu, případně ji doplnil pasážemi z jeho dalších podání uplatněných před krajským soudem, aniž by reagoval na důvody napadeného rozsudku krajského soudu, který žalobní námitky vypořádal. Argumentace obsažená v této části kasační stížnosti je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se mívá s rozhodovacími důvody krajského soudu, a Nejvyšší správní soud se jí nezabýval (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23, body 12 – 16).

[15] Z přípustných námitek Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

[16] Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních

námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Zároveň ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[17] Stěžovatel namítá, že krajský soud nevypořádal žalobní námitky týkající se vynětí pozemků pod stavbou ze zemědělského a půdního fondu, požární bezpečnosti stavby a doložení souhlasu vlastníka pozemku, na kterém se stavba nachází. Ke splnění či nesplnění podmínek pro vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu krajský soud uvedl, že tato otázka není skutečností, která by se přímo dotýkala věcných práv žalobce. Obdobně k otázce požární bezpečnosti krajský soud (vedle odkazu na str. 13 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí) konstatoval, že stěžovatel netvrdil, že by se některý z jeho pozemků či staveb nacházel v požárně nebezpečném prostoru, či jak konkrétně by byl jinak přímo dotčen na svých věcných právech zvoleným požárně bezpečnostním řešením. Stejně tak se krajský soud vyjádřil i k námitce, že nebyl doložen souhlas vlastníka pozemku pod stavbou. Krajský soud tedy uvedené námitky neopomněl vypořádat, měl však za to, že směřovaly mimo právní sféru stěžovatele, a proto nemohly zasáhnout jeho veřejná subjektivní práva. Věcné nevypořádání těchto námitek nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, neboť krajský soud vysvětlil, proč se těmito námitkami věcně nezabýval. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není v této části důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud ovšem shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného v té části, v níž se obě rozhodnutí vypořádávají s námitkou stěžovatele o rozporu deklarovaného a skutečného účelu posuzované stavby.

[19] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že v řízení o (dodatečném) povolení stavby obecně může být posouzena skutečná povaha a funkce projednávané stavby namísto jejího formálního označení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36, a ze dne 18. 8. 2023, č. j. 4 As 429/2021-36). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 106/2015-108, k této otázce Nejvyšší správní soud uvedl, že *„účel zamýšlené stavby je proto pro rozhodování o umístění stavby a vydání stavebního povolení zcela zásadní a je nepochybné, že schopnost zamýšlené stavby takový účel naplňovat musí být předmětem úvah správního orgánu. V opačném případě by se totiž posuzování, resp. schvalování účelu stavby stalo pouze formálním a vedlo by potenciálně k absurdním důsledkům, neboť by umožňovalo umísťování a povolování staveb pro deklarovaný účel zcela nevhodných (např. staveb provozního či technického charakteru pro účely bydlení apod.). (...) Podmínkou pro to, aby se správní orgány mohly budoucími účinky stavby dostatečně zabývat, je prvotní zhodnocení toho, zda stavba může (fakticky i právně) vůbec fungovat z hlediska účelu, pro nějž má být na území umístěna a povolena; ověřovat účinky budoucího užívání stavby bez toho, že by stavba mohla či měla být pro svůj účel reálně užívána, postrádalo by totiž jakýkoli smysl,*

pokračování

takže zákonem stanovenou povinnost by stavební úřad bez oné předběžné, avšak samozřejmé, úvahy nemohl vůbec splnit.“

[20] V posuzované věci stěžovatel shodně v námitkách proti stavbě, odvolání i v žalobě podané ke krajskému soudu uváděl, že projektová dokumentace ke *skladu zemědělské techniky* je v zásadě totožná s původní projektovou dokumentací pro stavbu *zimoviště*, a namítal, že jako *zimoviště* byla také stavba původně dokončena. Dodával, že o dodatečné povolení stavby *skladu* stavebník požádal až poté, kdy zjistil, že žádosti o dodatečné povolení stavby *zimoviště* nebude vyhověno. V podání krajskému soudu ze dne 2. 4. 2024 pak stěžovatel rovněž výslovně sdělil, že „*pro nově stavebníkem tvrzený záměr odstavení zemědělských strojů je stavba konstrukčně zcela nevyhovující, když přes „prahy“ není možné do stavby vjet! Stavba nevyhovuje ani výškou, ani jinými rozměry“*.

[21] Na veškerou tuto argumentaci však stavební úřad (str. 16 a 17 dodatečného stavebního povolení), žalovaný (str. 14 rozhodnutí o odvolání) i krajský soud (body 68 a 80 napadeného rozsudku) reagovali konstatováním, že je to stavebník, kdo disponuje předmětem řízení, takže mohl upravit svůj stavební záměr z původního „*zimoviště skotu a telat*“ na „*sklad zemědělské techniky*“. Dále dodali, že stavebník bude moci stavbu užívat pouze jako „*sklad zemědělské techniky*“ a nikoli jako „*zimoviště skotu a telat*“.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že stavebník disponuje předmětem stavebního řízení a že po povolení stavby je povinen stavbu užívat v souladu s povoleným účelem. Ze shora uvedené judikatury ovšem vyplývá povinnost správních orgánů nepřihlížet pouze k formálnímu deklarovanému účelu stavby, ale posoudit, zda její skutečný účel není odlišný. Uvedené platí obzvláště v případě řízení o dodatečném povolení stavby, jehož předmětem je již dokončená stavba. Stavební úřad může v tomto řízení snáze posoudit, zda deklarovaný cíl užívání stavby není ve zjevném rozporu s jejím provedením, resp. zda stavba vůbec může deklarovanému účelu sloužit. Jakkoli stavební úřad při porovnání deklarovaného a skutečného účelu musí postupovat zdrženlivě a nemůže spekulativně předjímat užívání stavby v rozporu s deklarovaným záměrem, v případě zjevné nemožnosti využití stavby k deklarovanému účelu nemůže zůstat pouze „pasivním pozorovatelem“. Povinnost stavebního úřadu posoudit skutečný účel stavby přitom vyvstane především v situaci, kdy účastníci stavebního řízení přednášejí konkrétní a podložená tvrzení, jimiž zpochybňují deklarovaný záměr užívání stavby. V takových případech je odkaz na dispozici stavebníka řízením a jeho předmětem nedostatečný, neboť stavební úřad je povinen vycházet z toho, že k doložení účelu stavby nepostačuje „*pouhé formální označení stavby a tvrzení o tom, že právě o takovou stavbu jde, či vágní zmínky o jejím budoucím fungování [...] v projektové dokumentaci, která řeší pouze technickou stránku věci, přičemž tvrzený účel stavby z ní obsahově nevyplývá“* (viz již citovaný rozsudek č. j. 5 As 161/2012-36).

[23] V nyní posuzované věci stěžovatel opakovaně poukazoval na účelovou změnu označení stavby a minimálně před krajským soudem předestřel také konkrétní důvody, pro které je dle jeho názoru vyloučeno, aby stavba mohla být užívána k deklarovanému účelu. Tyto námitky nemohly správní orgány ani krajský soud přejít pouhým odkazem na možnost stavebníka disponovat předmětem řízení a na povinnost stavebníka užívat stavbu v souladu s dodatečným stavebním povolením. Stěžovatelova tvrzení totiž nebyla čistě

hypotetická a bez opory v konkrétních skutečnostech, nýbrž odrážela procesní vývoj případu a zahrnovala konkrétní skutkové okolnosti, pro které dodatečně povolovaná stavba dle jeho názoru neodpovídá deklarovanému účelu. Nejvyšší správní soud podotýká, že stavebník upravil žádost o dodatečné povolení stavby, včetně změny názvu stavby na *sklad zemědělské techniky*, po výzvě stavebního úřadu ze dne 25. 9. 2019 k ověření aktuálnosti a platnosti projektové dokumentace z hlediska toho, zda projektová dokumentace nadále odpovídá skutečnému stavu stavby *zimoviště* a zamýšlenému způsobu jejího užívání; a dále aby stavebník ověřil platnost závazných stanovisek a doplnil závazné stanovisko k vynětí příslušných pozemků ze zemědělského půdního fondu. Stavební úřad tímto způsobem postupoval na základě pokynu žalovaného, který k odvolání stěžovatele zrušil dodatečné povolení stavby *zimoviště skotu a sklad zemědělské techniky* ze dne 21. 5. 2015 z důvodu zrušení závazného stanoviska, kterým byl udělen souhlas s trvalým vynětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2019, č. j. PK-RR/2875/19). Tento sled událostí tedy mohl u stěžovatele vyvolat dojem o účelovosti postupu stavebníka, který nově definoval předmět žádosti o dodatečné povolení (již dokončené) stavby pouze jako *sklad zemědělské techniky*.

[24] Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány ani krajský soud se konkrétně vznesenými námitkami stěžovatele o nesouladu deklarovaného a skutečného účelu stavby z důvodu chybné právní úvahy nezabývaly. Z napadených rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgány a krajský soud posoudily účel stavby v rozsahu, v jakém jej stěžovatel zpochybnil, přestože jeho argumentace odrážela procesní vývoj věci a byla podložena konkrétními skutkovými okolnostmi (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2024, č. j. 9 As 7/2024-38). Rozhodnutí žalovaného i krajského soudu jsou proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

[25] Povinností žalovaného v dalším řízení bude nově posoudit, zda stavba může sloužit k účelu deklarovanému stavebníkem. Toto hodnocení Nejvyšší správní soud nepředjímá, žalovaný však bude povinen vypořádat námitky stěžovatele, kterými konkrétně zpochybňoval soulad skutečného účelu stavby s účelem deklarovaným.

[26] Namítá-li dále stěžovatel, že správní orgány zcela přehlédly či nesprávně hodnotily důkazy prokazující nedostatečnou požární bezpečnost a nemožnost vynětí pozemků pod stavbou ze zemědělského a půdního fondu, Nejvyšší správní soud již výše uvedl, že obdobně formulované žalobní námitky krajský soud věcně nevypořádal, neboť neshledal dotčení práv stěžovatele. Na tuto argumentaci krajského soudu stěžovatel nijak nereaguje, nýbrž pouze nadále setrvává na svých žalobních tvrzeních. Stěžovatel tak v kasační stížnosti nevyvrací důvody, pro které se krajský soud těmito žalobními námitkami věcně nezabýval, jejich věcným posouzením (včetně s tím související otázkou správnosti hodnocení důkazů) se proto nemohl zabývat ani Nejvyšší správní soud. Stěžovatelova argumentace proto nemůže být v nyní vedeném řízení úspěšná, neboť se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Žalovaný nicméně bude povinen se i těmito námitkami zabývat v dalším řízení a vypořádat je v odůvodnění vydaného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[27] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o důvodnosti kasační stížnosti, pročez podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť již v řízení před krajským soudem byl důvod pro tento postup. Žalovaný bude v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]; žalovaný tedy opětovně posoudí stěžovatelem uplatněné námitky směřující proti dodatečně povolované stavbě.

[28] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek.

[29] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který se v řízení o kasační stížnosti uplatní na základě § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení, které se skládají z úhrady soudních poplatků a odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupce.

[30] Procesně úspěšný stěžovatel zaplatil v řízení před krajským soudem soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a v řízení před Nejvyšším správním soudem soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích).

[31] V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen týměž advokátem. V řízení před krajským soudem advokát stěžovatele učinil pět úkonů právní služby: převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tři písemná podání (žaloba, replika ze dne 25. 10. 2023 a vyjádření ze dne 2. 4. 2024) ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, kterým byl sepsal a podal kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupce stěžovatele učinil šest úkonů právní služby, za každý z nich mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), což ve svém souhrnu činí 20 400 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů se proto navyšuje o odpovídající částku 4 284 Kč.

[32] Celkově je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku ve výši 32 684 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu